

Tu – ne vienas

Nr. 200

Redaktorius
Laurynas MATIUKAS
Pavaduotoja
Donata KETLERYTĖ

KORESPONDENTAI: Arianda GRIŠČENKO, Dominyka PARADNIKAITĖ, Akvilė GAIGALAITĖ, Agnė ORLAUSKAITĖ, Marius BUKAUSKAS, Paula DŽACHIJA, Gabija BOGUŠAITĖ, Edita PLUČIŪTĖ, Pranas GAIDAMAVIČIUS.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).
„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt,
laiškus siųsti zarkrastas@takas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMĄ PENKTADIENĮ

PASKUTINYSIS

Redaktorės ŽODIS

Labai ilgai delsiai, vis renčiau ir vis neparašydavau šio savo paskutiniojo „Redaktorės ŽODŽIO“. Regis, paskutinį kartą tikrai turėtum būti įmanoma rasti tinkamus žodžius, tačiau šį sykį tai padaryti buvo itin sunku. Prisiminiau, kokia buvau, kai pirmą kartą atėjau į „Tu – ne vienas“ komandą – tuomet visi atrodo tokie suaugę, žinantys, ko nori iš gyvenimo, ir mokantys save realizuoti čia, o aš tebuvau baigusi tik aštuonias klases, didelėmis akimis ir pilna galva idėjų, kurios ne visada buvo realios ir suprantos.

Pastaruoju metu dažnai susimąstydavau, kuo būčiau, jeigu visus šiuos gimnazijos metus nebūčiau lankiusi jaunimo laikraščio redakcijos. Greičiausiai, turėčiau skurdesnį vidų, siauresnį požiūrį ir mažiau patirties tekstų rašyme. O tokia patirtis, beje, labai pasitarnavo...
Skaičiuodama paskutines dienas ir laukdama taip pat paskutinio mūsų kasmetinio vasaros susitikimo liūdžiu, nes esu vienas iš tų žmonių, kuris baisiai prisiriša prie kitų. Visi buvę, esantys ir tik tik atėję redakcijos naujokai man be galo brangūs. Nors, atrodo, neleidžiame tiek daug laiko kartu, bet tos kelios valandos kartą ar du per mėnesį suartina mane su šiais žmonėmis amžiams. Puikiai žinau, jog bet kada turėdama laisvo laiko galėsiu užteikti pas juos, pasi-

kalbėti, bet tai jau bus visai kas kita, nes būsiu tik svečias, kaip ir visi tie, kurie jau patyrė tą išsiskyrimą ir kuris dabar atėjo ir į mano širdį.
Labiausiai pasiilgsiu Danutės. Drašiai teigiu, jog per savo devyniolika metų tai yra vienas man pačių brangiausių sutiktų žmonių. Vertinu kiekvieną jos pasakytą žodį, pastabą, padaršinimą, patarimą. Mūsų visų mylima Danutė, kurią meiliai vadiname laikraštuko Mama, man yra ir bus daugiau nei jaunimo laikraščio konsultantė, tai žmogus, kuris padovanojęs visą save tapo man vienu iš svarbiausių autoritetų gyvenime. Keista, koks brangus gali tapti žmogus, su kuriuo sieja tik bendras jaunimo laikraščio leidimas...
Na, o liekantiems „po mūsų“, naujam redaktoriui Laurynui bei „ateitiečiams“ linkiu, jog išmoktumėte semtis visų įmanomų patirčių čia, išvelgti kiekvieną reikšmingą momentą, kuris jus išmoks naujų dalykų ir tikrai jums padės ateityje. Norėčiau, kad dvyliktoje klasėje suprastumėte, kokia nuostabi dvasinė

mokykla yra mūsų laikraštukas „Tu – ne vienas“, jog tai ne tik rašymas jaunimui aktualiomis temomis, bet ir emocinis turtas, kurį gal nėra lengva suprasti, bet manau, jog atėjus tam finaliniam momentui džiaugsitės redakcijoje praleistais metais, kaip jais džiaugiuosi aš.
Sėkmės jums, mielieji, labai jus myliu ir tikiu, jog susitinkdami nesijausime svetimais.

ARIANDA

PIRMASIS Redaktoriaus ŽODIS

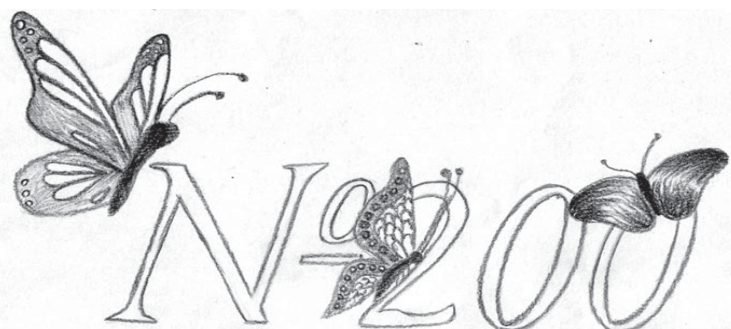

Viskam yra pradžia ir pabaiga. Taip pat nenutrūkstamai visas keičiasi ir mūsų gyvenimuose, laiku bėgant mes tobulėjame, įgyjame naujų žinių ir mokomės iš savų klaidų.

Labai tikiuosi, kad naujose pareigose įgysiu daug tolesniame gyvenime man praversiančios patirties. Ne kiekvieną dieną tampa redaktoriumi, todėl trumpam laikui pasijunti nežinioje. Štai rašau pirmąjį savo „Redaktoriaus

ŽODI“, noriu padaryti puikų pirmąjį išpūdį, tačiau vien to neužtenka... Negalime pakeisti to, kas įvyko praityje, tačiau galime nulemti tai, kas įvyks ateityje, todėl manau, jog „Tu – ne vienas“ gyvuos ne tik „Zarasų krašto“ laikraštyje, tačiau ir facebook'o profilyje. Labai pasitikiu savo komandos jėgomis bei naujais redaktoriaus pavaduotoja Donata ir tikiuosi, kad jie išlikis tokie pat smulbulėjame, įgyjame naujų žinių ir mokomės iš savų klaidų. Tikiuosi, kad naujose pareigose įgysiu daug tolesniame gyvenime man praversiančios patirties. Ne kiekvieną dieną tampa redaktoriumi, todėl trumpam laikui pasijunti nežinioje. Štai rašau pirmąjį savo „Redaktoriaus

LAURYNAS

O pradžia buvo nelengva

1998-ųjų metų gruodžio pradžia... Į pirmąjį būsimo jaunimo laikraščio (dar neturinio pavadinimo) formuojamos redakcinės kolegijos susirinkimą „Zarasų krašto“ redakcijoje susirenka apie pusšimtį mokinių iš trijų miesto vidurinių mokyklų bei Zarasų žemės ūkio mokyklos – redaktoriaus kabinetas nuo kamšaties kone plyšta per siūles. Iš išplėstų mokinių akių matyti, kad daugelis nė nesupranta, ko atėję (bet paskelbtas susirinkimas vyksta pamokų metu, taigi puiki proga teisėtai nuo jų nusišalinti ☺). Kiti susirinko jau žinodami, ko siekia. Iš kiekvienos mokyklos išrenkama po du mokinius – redakcinė kolegija jau ir yra. Likus mažam būreliui laikraščio „Zarasų krašto“ redaktoriaus pavaduotoja Danutė Pulokaitė, būsimojo laikraščio vadovė ir konsultantė, jaunimėlių supažindina su laikraščio tikslais ir uždaviniais bei pagrindiniais žurnalistikos principais. Rimtai ir susikaupus svarstomos pirmosios temos, paskiriami ir pirmieji redaktoriai – net trys ☺. Prasidea kruopštus parengiamasis darbas, mokyklose surengiamos apklausos dėl laikraščio pavadinimo, rašomi pirmieji straipsneliai. 1999 metų sausio 22 dieną sunkiai ir skausmingai „gimsta“ pirmasis jaunimo laikraščio „Tu – ne vienas“ numeris, tuomet dar tik puslapis.

Jaunimėlis išbaiminęs – sumanymų daug, bet, pasirodo, nėra taip lengva, kaip atrodė, juos įgyvendinti. Kai kas pasijunta atsėdęs ne į savo roges ir paskubomis iš jų išsiropščia. Pasikeičia redaktoriai – už laikraščio vairo jau nuo antrojo jo numerio tvirtai atsistoja Roma PIEVIŠKYTĖ ir Daiva BUDRIKAITĖ, joms talkina Olegas ŠEVEKOVAS. Ką tik iškepta „valdžia“ kiek sutrikusi – turbūt „neišvešime“... Palaiko jausmas, kad iš „Zarasų krašto“ gavo to-o-okią dovaną – galimybę laisvai ir viešai reikšti savo mintis, nuomones. Ne kiekvienas tokios nusipelnė, vėlgį dovanos nevalia išmesti, bet kaip sunku ją nešti... Tačiau netrukus ateina daugiau gabių ir kūrybingų gimnazistų, ir per dar nežinomas pievas praminta kukli brydė ima virsti jau visai pakenčiamu takeliu...

Septyniolikus metus kiekvieną mėnesį (ir be jokių atostogų!) „Zarasų krašto“ laikraštyje pasirodantis jaunimo ir jaunimui skirtas laikraštėlis (iš pradžių puslapis, o nuo trečiųjų gyvavimo metų – lapas) šiandien išleidžia 200-ąjį savo numerį. Ar tikėju pirmosios redaktorės Daiva ir Roma, kad jų pramintu takeliu dar ir šiandien žengs vis naujos jaunimo kartos?

Daiva BUDRIKAITĖ-KUOSIENĖ

– Atsimenu, kaip nelengvai klijavosi pirmieji laikraščio numeriai: ir temų pritrūkdavome, ir nesusirinkdavome, ir laiku medžiagų nepateikdavome... Ne, tada tikrai negalvojau, kad laikraštėlis išsilaikys tiek metų ir kad kažkada išeis 100-asis, juo labiau – 200-asis jo numeris. Manau, tai mūsų Mamytės Danutės dėka – tai ji sugebėjo suburti mus draugėn, mokė, ragino, skatino pasinaudoti mums suteikta proga ir galimybė reikšti savo mintis, kalbėti apie jaunimo problemas, pakovoti už save. Smagu, kad traukinukas išvažiavo...

Ir šiandien neretai paskaitinėju jaunimo laikraštėlį. Man įdomu: štai šia tema ir mes rašėme, bet dabartinis jaunimėlis perteikia tai jau kiek kitaip. Tiesa, kartais man atrodo, kad mes buvome nuoširdesni, kai kurias temas parengdavome brandžiau, išsamiau – dabar neretai nuslystama paviršiumi, pajunti, kad žmogus rašė tik todėl, kad turėjo parašyti, bet jam pačiam tai nelabai rūpi. Nesinorėtų, kad jaunimas įprastų rinktis lengviausią kelią.

Sveikindama jaunimo redakciją „Tu – ne vienas“ laikraščio 200-ojo numerio proga linkiu jauniesiems korespondentams būti drašes-

niems, atsakingesniems, dirbti kūrybiškai, su ugne. Naudokitės proga viešai išsakyti, kažką naujo išmokyti, susipažinti su naujais žmonėmis. Na, o „Tu – ne vienas“ Mamytėi Danutei belieka palinkėti kantybės ir stiprybės.

Roma PIEVIŠKYTĖ-NOVIČENKO

– 200-asis?! Fantastika! Žinoma, kad tuo metu apie tai net negalvojome... Svarbiausias uždavinys buvo – kad atsirastų erdvė jaunimui reikšti mintis, išsakyti savo poziciją rūpimomis temomis, rašyti apie savo bendraamžius, pomėgius bei problemas. Atmenu, pradžioje visa komanda buvo pilna idėjų, ryžto ir nusiteikimo... Tačiau pradėjus rašyti supratome, kad ne taip jau paprasta išleisti tegu ir vieną, bet idėjų ir skaitytojų laikraščio puslapėlių... Kita užduotis – kad „Tu – ne vienas“ išeitų kas mėnesį. Užsibrėžtų tikslų laikmės ir netrukus estafetę perdavėme kitiems savo kolegoms. Šiandien tenka tik džiaugtis, kad kažkada pradėtas projektas nenutrūko, yra reikalingas, skaitomas, gera praktika jaunuoliams, norintiems savo ateitį susieti su žurnalistikos mokslu, o jei ir ne, tai vis tiek labai puiki patirtis tobulinti rašymo įgūdžius, lavinti

kūrybiškumą. Tad nuoširdžiai sveikinu su milžinišku pasiekimu ir džiaugiuisi bei didžiuojuosi visais, kurie ne vienerius metus prisidėjo prie „Tu – ne vienas“ leidybos – esamą ir buvusias laikraštuko redakcines kolegijas bei laikraščio „Zarasų krašto“ redakciją.

Ta proga linkėčiau: laikraščėliui – būti aktualiam, įdomiam ir skaitomam, o kolektyvui – pirmiausia mėgautis rašymu ir galimybė „paragauti“ žurnalistikos, būti smalsiems, kūrybingiems, degti šia veikla. Tuomet ir rezultatas, manau, bus kokybiškas, kurį būtina įvertins skaitytojų auditorija. Linkiu atrasti vis kažką naujo, kelti naujas idėjas ar iššūkius sau ir kitiems. Kodėl neišbandyti savęs kitose informacijos perdavimo formose (pvz. internetas, radijas, video reportažai ir pan.)? Linkiu, kad jūsų būrys būtų gausus, kad nepri-trūktumėte idėjų, kad „Tu – ne vienas“ auditorija plėstųsi tiek amžiaus, tiek teritorijos prasme.

Sėkmės rašant, kuriant, bendraujant, analizuojant ir atrandant vis naują skaitytoją!

Parengė **Akvilė GAIGALAITĖ**
Editos PLUČIŪTĖS ir
Prano GAIDAMAVIČIAUS
piešiniai.

Malonu būti įvertintam...

Kasmet Zarasų „Ažuolo“ gimnazija per Paskutinio skambučio šventę apdovanoja aktyviausius, geriausiai besimokančius, kūrybingiausius ir kitus -iausius abiturientus, o „patiems pačiausiems“ įteikiami svarbiausi apdovanojimai. Šiomet juos pelnė šeši dvyliktokai. Pakalbino juos – ar jie tikėjėsi tokio įvertinimo, ką jiems reiškia šie apdovanojimai, kokie jų ateities planai, ko palinkėtų jaunesniesiems draugams ir kt.

Karolina POPOVAITĖ, pelniusi apdovanojimą už gerą mokymąsi, sėkmingą dalyvavimą olimpiadose bei konkursuose ir aktyvią veiklą gimnazijoje.

Visada visur dalyvaujanti veik-

li ir sumani Karolina džiaugiasi gavusi nominaciją, jai malonu, kad buvo įvertinta, bet teigia, jog viską darė ne dėl jos, o tiesiog idomu buvo jai pačiai. Olimpiados, konkursai, teatras, gimnazija... Tai, sako mergina, jai padėjo mokytis planuoti savo asmeninį laiką, pasirinkti prioritetus, puikiai parengė stresinėms situacijoms. Be abejonės, visa tai atėmė nemažai asmeninio Karolinos laiko, tačiau, jos teigimu, geriau užsiimti prasminga veikla nei valandų valandas sėdėti facebook'e ar miegoti, juolab aktyvi veikla jai suteikė neįkainojamos patirties, kuri tikrai padės ateityje. „Be to, taip nuostabu, kai tu pati nori, stengiesi daryti gera kitiems, o tau už tai dar ir padėkoja. Tada supranti, jog nešvaistai laiko veltui“, – prisipažįsta Karolina.

Ieva PELEKAITĖ, pelniusi apdovanojimą už labai gerą sistemingą mokymąsi ir aktyvią veiklą gimnazijoje.

– Tiesą sakant, nujaučiau, kad būsiu apdovanota, todėl permelyg nustebau, gal būtų keista, jei nebūčiau įvertinta, visgi mokyklą baigiau devintukais-dešimtukais... Žinoma, tiek daug dirbau ir stengiausi tikrai ne dėl apdovanojimo, o būtent dėl savęs, savo ateities, tačiau džiugu, jog mano pastangos buvo pastebėtos ir įvertintos. Tikiuosi, jog šis apdovanojimas man visuomet primins, jog, jei labai nori, gali pasiekti viską.

Ateities planai? Šiuo metu mane labai žavi ispanų kalba, jau ne vienerius metus svajoju ją išmokti, todėl norėčiau studijuoti būtent ją.

Ateities kartai linkiu: nebijokite svajoti, jei ko nors labai trokšti – svajonė tikrai išsipildo, tik reikia jos siekti atkakliai ir užsispyrusiai. Ir dar – „neapleiskite“ savo svajonės ir neleiskite jai numirti manydami, jog ta profesija galbūt per daug nepelninga, nepastovi, per brangi... Patikėkite, nė nepabandę įgyvendinti savo troškimo gailėsitės visą gyvenimą. Būkite smalsūs, darbštūs, tačiau nepamirškite ir pajuokauti, pasidžiaugti savo paskutiniais metais mokykloje. Sėkmės!

Oskaras ABRAMAVIČIUS, apdovanotas už kūrybinius gebėjimus ir iniciatyvas.

– Džiaugiuosi, jog buvau paste-

Kamilė DAUNARAVIČIŪTĖ, pelniusi apdovanojimą už organizacinius gebėjimus ir aktyvią veiklą gimnazijoje.

– Turbūt visi, gavusieji nominacijos, buvo nuoširdžiai laimingi, o aš ypač! Juk net ketverius metus gimnazijoje stengiausi, dalyvavau įvairiausiose veiklose, praleidau ne vieną valandą organizuodama ir galvodama, kas pradžiugintų gimnazistus. Taigi toks mano darbo įvertinimas man yra labai reikšmingas ir svarbus. Beje, kad gausiu apdovanojimą šiek tiek gal ir nujaučiau, tačiau vis tiek buvau maloniai nustebinta. Juk aktyviai dalyvaujančiųjų gimnazijos gyvenime yra nemažai... Vadinas, tai,

ką dariau, dariau tinkamai. Kaip tik dėl to šis apdovanojimas man reiškia labai daug! Šiame gyvenimo etape – ypač. Juk smagu palikti kažkokią žymę mokykloje.

Greta ŠEPLIAKOVAITĖ, pelniusi nominaciją už meninius muzikinius pasiekimus ir aktyvią veiklą gimnazijoje.

– Kalbant atvirai, kaip tik šią nominaciją ir tikėjau gauti, tad apdo-

vanojimas manęs labai nenustebino. Vis tiek buvo puiku – tos fanfaros, tas dėmesys, man tai labai patiko, o labiausiai, kad buvau pastebėta ir įvertinta. Ir artimieji labai apsidžiaugė, gera ir už juos. Tikiuosi, kad ši nominacija svarbi mano ateičiai, nes norėčiau studijuoti menis.

Visiems tebesimokantiems norėčiau palinkėti nebijoti išreikšti save. Ne vien geri mokslo pasiekimai žmogų daro gražiu. Aišku, mokslas yra be galo svarbu, bet galima save išreikšti ir per sportą, muziką, teatrą, šokį... Mokiniam linkiu išnaudoti visas galimybes, kurių mokykloje yra išties nemažai.

Nominantus kalbino Laurynas MATIUKAS, Domyka PARADNIKAITĖ, Arianda GRIŠČENKO, Agnė ORLAUSKAITĖ ir Marius BUKAUSKAS.

JUODAS KAMPAS

Žolės viešame paplūdimyje – tik jaunimo rūpestis?

Išibėgėjus vasaros sezonui vis dažniau išlendame su draugėmis iš urvelių pašildyti savo blizgančių kailiukų saulėje. Mūsų, žiurkių, būrelyje ypač populiariu tapo lankytis Zarasų miesto paplūdimiuose. Tik paplūdimių skaičiumi ne itin galime didžiuotis, nors miestą ir supa septyni ežerai. Taigi sumanėme praleisti popietę šiuo metu populiariausioje vietelėje – prie Zarasačio atviro vandens baseino.

Susikrovėme lauknešilius ir nuskubėjome prie išsiritos vietos. Ir ką gi mes išvydome? Ogi

sunkiai plūšančius jaunuolius: Aurimai – Vibury ir Kazulėnas – bei Zarasų savanoriškasis jaunimas ne šiaip sau šlavinėjo aplinką, o suplukę darbavosi ežero pakrantėje, mat ši buvo siaubingai priaugusi žolė. Pradėjome domėtis, kodėl būtent šie vaikinai tvarko ežero pakrantę, argi tik jaunimui priklauso ja rūpintis? Pasirodo, kad jaunimėlis jau ne vieną dieną darbuojasi šiuose varlių pursluose. Aurimai pasakojo, jog jiems labai liūdna matyti netvarkomą ežero aplinką. Vaikinai guodėsi, kad rajono vadovai ir kitos atsakingos institucijos, matyt, yra pašėlusiai užsiėmusios statybomis Didžiojoje saloje, o šis pernai iškilmingai atidarytas paplūdimys niekam neberūpi, jo priežiūra visai apleista. Kad ir kur jie besikreiptų – pagalbos jokios. Matyt, tokios „smulkios problemos“ mūsų valdžiai neatrodo opios, joms spręsti tiesiog nėra nei laiko, nei darbuotojų. Pagaliau, kas žino, kokie „aukštesniųjų“ sumanymai: gal čia ketinama užsiveisti varlių koloniją? O ką? Įsteigsime restoraną ir gyvenime kaip prancūzai?..

Kas labiausiai mane, Žiurkė, nustebino, tai vaikinų išradingumas – ko tik jie neišbandė kovodami su žolėmis! Pirmiausia manė, jog žolės pa-

kaks tiesiog nupjauti. Jaunieji darbininkai, pasiryžę žolės įveikti dalgiu, tiesiog plaukiojo su šiuo įrankiu. Vėliau buvo pabandyta žolės nurauti trosu pagalba, jį perrišus per dvi plynas ir traukiant per žolės į krantą. Kad darbas būtų kokybiškai atliktas, vaikinai dar kartą plaukė valtimi ir grėbliu surinko visas plūduriuojančias žoles. Tiesa, jie paminėjo ir tai, jog žolės dar jaunos ir itin plonais stiebais, tad nupjovę jas vaikinai tikrai nesudarė sąlygų susižeisti. Jaunuoliai priminė, kad žiemą irgi teko puoselėti aplinką šalinant melodus. Ar ne šaunus Zarasų jaunimas!?

O ką mano miesto vadovai?! Bet jiems, matyt, nerūpi nei žolės, nei varlės... Nei vietiniai žmonės, nei turistai...

Aš Žiurkė, bet ir tai suprantu, kad kažką pastatyti ar įrengti – tai tik pusė darbo. Visa tai reikia dar ir prižiūrėti, pagaliau baigti darbus iki galo. Antai Ignalina, pasak vietinių žiurkyčių, savo tris kartus mažesnę baseiną nuolat tvarko ir turi gelbėtojus, ko neturi net mūsų pasididžiavimu laikomas pagrindinis Zarasų paplūdimys.

Piktosios Žiurkės pasakojimą parengė Domyka PARADNIKAITĖ.

Luko SAGADINO nuotraukose – taip jaunimėlis kovoja su žolėmis; gaila, kad šiame fronte nesulaukia paramos.